

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 4417010292
Dátum vydania rozhodnutia: 13.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4417010292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 13. októbra 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L.. D. B.U., pre prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/78/2018, z 24. októbra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L.. D. B. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/63/2017, zo 14. mája 2018 bol obvinený L.. D. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a § 139 písm. c) Trestného zákona, pre skutok podrobne rozvedený vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky. Za to bol menovanému uložený podľa § 360 ods. 2, § 56 ods. 1, ods. 2, § 57 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona peňažný trest vo výške 400 (štyristo) eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmareným, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Súčasne súd prvého stupňa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodené strany S. a Z. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolaní obvineného L.. D. B. i prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To/78/2018, z 24. októbra 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného L.. D. B. uznal za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona na upravenom skutkovom základe tam uvedenom a uložil mu podľa § 360 ods. 2, § 56 ods. 1, ods. 2, § 57 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2,

ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona peňažný trest vo výške 1.500 (tisícpäťsto) eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmareným, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal s nárokom na náhradu škody poškodenú S. a poškodenú Z., na civilný proces.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal obvinený L. D. B. prostredníctvom svojej obhajkyne dovolanie z dôvodu, že: „Rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]“.

Obvinený v dovolaní argumentoval v podstate nasledovne:

„Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, ho uznal za vinného zo skutku, ktorého spáchanie nebolo preukázané a zo skutku, ktorý nie je trestným činom, a dokazovanie nepreukázalo, ani že by konanie odsúdeného naplnilo znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Súdny znalec O. nepotvrdil jednoznačne mechanizmus útoku, keď sa vyjadril, že diagnostika zranenia vychádza výhradne zo subjektívnych tvrdení poškodenej (nielen v jej prípade, ale v prípade takýchto úrazov generálne), keď sa verifikuje takmer výhradne podľa bolestivosti, ktorú uvádza sám poškodený (pacient), môže sa aj nasimulovať. K bolesti chrbtice mohlo dôjsť aj pádom, teda bez pôsobenia násillia inej osoby, a RTG prípade CT nevykazuje úrazové zmeny. Súdny znalec sa nevyjadril k tomu, že výpoveď poškodenej je možné považovať za vierohodnú, a na posúdenie vierohodnosti výpovede (koľkokol'vek) nie je znalec odborne kvalifikovaný, keďže nie je ani psychológom, ani psychiatrom. Vo vzťahu k tvrdenému poškodeniu zdravia poškodenej je nelogické, aby pádom na koleno vznikli „odierky predkolenia“ bez toho, aby bolo odreté či inak zranené priamo koleno, a zároveň, aby žiadne zranenia neboli na poškodenej viditeľné v čase, kedy absolvovala po údajnom incidente 31. augusta 2016 cestu autom so svedkami M. a H. S.. S., ktorí viezli poškodenú 31. augusta 2016 z W. (miesto údajného incidentu) do D. nevideli na poškodenej nielen žiadne zranenia, ale ani ušpinené oblečenie či vytrhnuté vlasy, na žiadne takéto problémy sa im poškodená ani nest'ážovala, a pre jej správanie (neprijateľné) ju pôvodne ani do auta zobrať nechceli, nešlo však o správanie vystrašené, plač alebo inú emóciu vyvolanú údajným útokom obžalovaného. Preto bolo potrebné zodpovedne posúdiť, ako poškodená prišla k úrazu v čase medzi vysadnutím z auta S. (v D.) a príchodom domov, alebo či svedkyňa - poškodená a svedkyňa M. N. podali krivé svedectvo - a to aj v súvislosti s tým, že svedkyňa N. opisuje zranenia inak, ako samotná poškodená a inak, ako je konštatované v lekárskej správe. Ak súd tvrdí, že „obžalovaný jej začal nadávať, napľul jej do tváre, začal vykrikoval, že poškodenú zabije, chytil ju za vlasy a strhol ju na zem“, toto tvrdenie je len tvrdením poškodenej, bez opory v ďalších dôkazoch - a to nielen svedkyne B., ktorá je matkou obžalovaného, ale ani vo výpovediach svedkov S., ktorí sú obaja osoby bez vzťahu k poškodenej a obžalovanému, a ktorí uvádzali, že išlo o bežnú slovnú hádku medzi manželmi, žiadne vyhrážky nepočuli, ale tvrdenie poškodenej je v rozpore aj s výsluchom vypočutých príslušníkov PZ, ktorí rovnako žiadne vyhrážky nepočuli, útok nevideli a ani poškodená sama sa im o ňom nezmienila, v čase svojho odchodu z miesta neboli na nej viditeľné žiadne zranenia, pričom z miesta incidentu (tvrdíme, že výhradne slovného a na úrovni bežnej slovnej roztržky medzi bývalými manželmi) odchádzali až po poškodenej. Svedkovia M. S. a H. S. nepotvrdili, že by bol obžalovaný agresívny: „Ja som nevidel nič, hádku som nepočul“, „pri nastúpení do auta uplakaná, špinavá ani nervózna nebola“. H. S.: Obžalovaný „začal byť verbálne agresívny, vykrikoval, že kradneme“ - teda verbálna agresivita bola smerovaná voči svedkovi, „ja som počul len verbálny konflikt, čo si vykrikovali to už povedať neviem, myslím, že to bolo kvôli majetku“ (teda nekričal obžalovaný, ale svedok potvrdzuje hlasnú hádku bývalých partnerov - teda žiadne vyhrážky obžalovaného nepotvrdzuje), „keď poškodená sadla do auta neplakala, nebola ani roztrasená, ani ustráchaná, ja som na nej žiadne zranenia nevidel“, poškodená sa nest'ážovala, že jej bolo ublížené, „obidvaja si vzájomne vykrikovali“. Hádku exmanželov kvôli majetku však s určitosťou nie je a nemôže byť vyhrázaním ujmu na zdraví a živote, spôsobilou vyvolať v poškodenom dôvodnú obavu. „Poukazujem na nutnosť vypočuť si zvukovú nahrávku výpovede sv. H. S. z HP, keďže v zápisnici sa mylne uvádza, že poškodená plakala, hoci zo zvukovej nahrávky takáto výpoveď svedka nevyplýva“. Výpovede sv. S. sú pritom plne súladné s výpoveďami nielen samotného obžalovaného, ale aj sv. B., svedkyne G. a policajnej hliadky na HP - prísl. G. N.. Ak svedkovia S., N., H. S., M. S. prítomní na mieste verbálneho konfliktu nevideli fyzický útok, ktorý sa má za preukázaný, a

zároveň odvážali poškodenú z „miesta činu“ (z W. do D.), a ani počas času cesty nebola poškodená ani zranená, ani nemala poškodené alebo špinavé oblečenie, a nebola dokonca ani plačlivá či rozrušená, podporujú ich výpovede viacnásobne potvrdenú skutočnosť, že poškodená nemala žiadne zranenia ani po príchode policajnej hliadky, a ani cestou z miesta incidentu do miesta vtedajšieho bydliska. Zároveň svedkovia boli svedkami konfliktu, ktorý vo svojich výpovediach označili jednak za vzájomný (teda nie len slovné prejavy odsúdeného voči poškodenej), a jednak za hádku o majetkoch (teda nie vyhrážanie sa ublížením na zdraví). Preto súd skutkový stav, bez podkladu vo vykonanom dokazovaní, či dokonca priamo v rozpore s ním, vyhodnotil v neprospech obžalovaného, a to nielen pri existencii dôvodných pochybností (in dubio pro reo), ale pri preukázanom opaku. Svedkyňa I. B., matka obžalovaného, vo svojej výpovedi na HP uviedla: 31. augusta 2016 jej poškodená oplzlo nadávala (svedkyňa), vyhrážala sa, že jej zničí podnikanie, o čom ona podala trestné oznámenie. Nevidela ani poškodenú na zemi, ani zranenia, ani napadnutie. Opoznala fotografie zo sťahovania. K 31. augustu poškodená uvádza, že jej obžalovaný napľul do tváre, že nevidela, za vlasy ju chytila svokra, potom obžalovaný až spadla na kolená, toto ukazovala aj policaji. Nevideli to ani policajti, ani S., ktorí ju viezli domov. Poškodená tvrdí, že S. sa mal obžalovaný vyhrážať, že mu zničí celé podnikanie - hoci tento to vylučuje, a podobné slová použila práve poškodená na adresu matky obžalovaného a jeho otca. Poškodená uvádza, že išla na CPO lebo zvracala, čo ale lekársky nález popiera, rovnako aj rozbité kolená v náleze dokumentované nie sú. Ak súd považuje za vierohodnú výpoveď poškodenej, ale zároveň nespochybnil výpovede svedkov S., N., H. S. a M. S.X., absentuje vyhodnotenie, ako je možné, že ani jeden z nich nevidel následky údajného útoku obžalovaného na poškodenú po odchode obžalovaného z miesta samého, a nimi uvádzaná verzia udalosti dňa 31. augusta 2016 sa zásadne odlišuje od verzie, uvádzanej poškodenu L.. B.. Z opisu zranení, ktoré mala poškodená dňa 31. augusta 2016 vyplýva, že svedkyňa N. nehovorí pravdu, keďže jej opis zranení je v zásadnom rozpore s lekáskymi správami a teda ňou uvádzané zranenia nemala poškodená (ani ak ich nadobudla v čase medzi odchodom z W. a svojím príchodom domov) v čase príchodu do svojej domácnosti, k matke. Je vylúčené, aby sa „rozbitie kolien“, škrabance na rukách a vytrhané vlasy zázračne zhojilo v priebehu 12 hodín, teda do vyšetrenia poškodenej vo FnsP D.. Elementárnej logike odporuje, aby poškodená majúca obavu o svoje zdravie a život zotrvala na mieste tvrdeného konfliktu, neunikala pred ním, nehľadala ochranu u osôb prítomných na mieste (vodiči S., policajti), že by o vyhrážkach a ublížení na zdraví - a to aj vo forme viditeľných odierok predkolenia, poškodeného oblečenia (podľa sv. N.), nemali vedomosť žiadne osoby prítomné na mieste činu (S. H., S. M., policajti S. a N., svedkovia I. B., H. B., C. G.) - teda, že by spolu 7 osôb plus odsúdený tvrdili opak toho, čo uvádza poškodená a pravdivá by bola iba výpoveď poškodenej, bez toho, aby bolo vyvrátených alebo znevierhodnených 7 ďalších svedeckých výpovedí, že by poškodená nepožiadala o pomoc policajnú hliadku, nezverila sa s obavami o svoj život, zdravie, neukázala zranenia, nežiadala o vykonanie služobného zásahu, že by poškodená vyhľadala lekársku pomoc až so značným časovým odstupom po tvrdenom zranení, že by pri poškodenu tvrdenom zranení, bol lekársky nález dňa 31. augusta 2016 o 20.13 hod., dynamika C Th Ls (krčnej, hrudnej, krížovej) chrbtice v norme, známky poranenia v oblasti chrbtice neprítomné a lekársky nález 1. septembra 2016 o 15.16 hod. „hlava..bez známok vonkajšej traumy, predklon šije možný, bez akútneho algického bloku Th a C úseku, palpačne citlivý musculus trapezius bilaterálne, pričom samotný myofasciálny syndróm (diagnostický záver) nemá žiaden súvis s mechanickým násilím“. Ak poškodená nemala potrebu nielen vyhľadať ochranu, ale ani zveriť sa policajtom, nepodporuje to existenciu akýchkoľvek (nielen vážnych, resp. dôvodných) obáv o svoj život a zdravie, resp. inú ťažkú ujmu, ktoré je *conditio sine qua non* zákonnej aj judikátornej definície nebezpečného vyhrážania. Trestné konanie je založené na zistení formálnej pravdy, teda súd konštatuje, či sa prokurátorovi podarilo uniesť dôkazné bremeno. Sudca má byť pri posudzovaní nestranný a nepomáhať ani jednej zo strán, ktorými sú prokurátor na jednej strane a obžalovaný na strane druhej. Pochybnosti, v zmysle zásady IN DUBIO PRO REO, sa pripíšu vždy v prospech obžalovaného. Ak existujú pochybnosti o tom, že k skutku došlo tak, ako ho opisuje poškodená - tak vo svojich výpovediach, ako aj pri lekárskejších ošetreniach, ale jednak jej výpovede sa v podstatných bodoch, vzájomne odlišujú, a jednak spôsob „spáchania skutku“ je priamo popretý nielen odsúdeným, ale aj výpoveďami minimálne piatich svedkov (I. B., H. S., M. S., policajti S. a N.), a teda je dôvodná pochybnosť, či vôbec došlo ku skutku, za ktorý je L.. D. B. odsúdený, nemá odsúdenie podklad v obsahu trestného spisu a objektívnej realite. Preto odsúdený považuje za nepreukázané, že by došlo ku skutku, za ktorý bol odsúdený, že by mu bolo preukázané

spáchanie akéhokoľvek iného trestného činu (alebo čo i len konania s intenzitou priestupku), vrátane prečinu, za ktorý bol súdom odsúdený, namieta tiež spôsob vyhodnotenia dôkazov súdom v odsudzujúcom rozsudku ako nerešpektujúci zásadu in dubio pro reo a povinnosť jednoznačne preukázať vinu, a to predovšetkým s poukázaním na vyššie uvedené rozpory. Preto namieta, že rozhodnutie Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pri súčasnom porušení zákona v neprospech obžalovaného. Odsúdený navrhuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolaciemu, aby rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/78/2018 z 24. októbra 2018 zrušil v celom rozsahu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad“.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor v podstate nasledovne:

„Odsúdený sa v rámci dovolacích námietok odvoláva na tvrdenia, ktoré namietal už pred súdom I. stupňa, ako aj pred súdom II. stupňa, pričom nepovažuje za preukázané, že by došlo ku skutku, za ktorý bol odsúdený, že by sa dopustil tohto skutku, za ktorý bol odsúdený, že by mu bolo preukázané spáchanie akéhokoľvek iného protiprávneho konania, ev. iného trestného činu, v tomto prípade prečinu, za ktorý bol súdom odsúdený. Namieta spôsob vyhodnotenia dôkazov súdom I. stupňa, poukazujúc na nerešpektovanie zásady in dubio pro reo a povinnosť jednoznačne preukázať vinu. Dovolateľ spochybňuje právne posúdenie svojho konania poukazujúc na konkrétne skutkové okolnosti prípadu, ako aj na nedostatočné hodnotenie dôkazov a domáha sa v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby. V naznačenom rozsahu namieta nesprávne vyhodnotenie vo veci vykonaných dôkazov, ktoré viedlo k pochybeniam pri skutkových zisteniach. Dovolateľ je toho názoru, že existujú dôvodné pochybnosti o tom, že ku skutku došlo tak, ako ho opisuje poškodená, a rovnako existujú pochybnosti o spôsobe spáchania skutku, ktorý je zároveň popretý výpoveďami viacerých svedkov, z čoho vyplýva, že jeho odsúdenie nemá podklad v obsahu trestného spisu a objektívnej realite. Z obsahu odôvodnenia dovolania je zrejmé, že sa dovolateľ domáha podstatnej zmeny skutkových záverov, prehodnotením vo veci vykonaných dôkazov, na základe ktorých považuje za nepreukázané, že by došlo k spáchaniu skutku, za ktorý bol odsúdený, že by sa dopustil skutku, za ktorý bol odsúdený, a že by spáchal akýkoľvek iný trestný čin. Možno nadobudnúť presvedčenie, že dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len formálne, nakoľko pochybenia spočívajúce v tom, že vykonaným dokazovaním nebolo dostatočne preukázané, že by došlo ku skutku, resp. že by spáchal skutok, za ktorý bol odsúdený, alebo že mu nebolo dostatočne preukázané spáchanie akéhokoľvek iného trestného činu, opiera výlučne o skutkové námietky, vyplývajúce z jeho osobného odlišného hodnotenia dôkaznej situácie, než ako ju vyhodnotili súd I. a II. stupňa. Odsúdený namieta aj nesprávny postup súdu II. stupňa, keď tento nepostupoval podľa zásady in dubio pro reo. K uvedenej argumentácii dovolateľa uvádzam, citujúc uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/66/2019 z 1. decembra 2020, v zmysle právnej vety ktorého, „Keďže povaha zásady in dubio pro reo je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“ V kontexte posúdenia námietok dovolateľa, ním subsumované pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, mám za to, že tieto sú výlučne skutkovej povahy, pretože ich podstata spočíva v nestotožnení sa so zisteným skutkovým stavom, nakoľko dovolateľ uviedol, že nepovažuje za preukázané, že došlo ku skutku, že ho spáchal eventúálne, že by mu bolo preukázané akéhokoľvek iné protiprávne konanie, ako aj spočívajú vo vyjadrení jeho nesúhlasu so spôsobom vyhodnotenia dôkazov súdmi. Vzhľadom na vyššie uvedené konštatujem, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Som toho názoru, že v danej trestnej veci nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a preto navrhujem, aby dovolací súd uznesením podľa § 382 písm. c), písm. f) Trestného poriadku odmietol dovolanie, pretože je zrejmé, že nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku“ .

+ + +

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho

ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku Najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže Najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom Najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže Najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.).

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa - vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd totiž nie je v dovolacom konaní „odvolacou“ inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa v pravom slova zmysle.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Námietka nesprávnosti skutkových zistení a ani námietka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených súdmi nižších stupňov a

pochybenia v nimi vykonanom hodnotení dôkazov, domáha sa tak výlučne podstatnej zmeny skutkových záverov, čo by viedlo ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal, a to napriek tomu že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru. Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený len pokračuje vo svojej obhajobe a opakuje svoje námietky predložené v konaní predchádzajúcim podaniu dovolania, pričom vôbec nereflektuje na významový obsah jemu dostupných dovolacích dôvodov.

Inak povedané dovolanie obvineného je obsahovo len ďalším odvolaním - riadnym opravným prostriedkom, v ktorom prioritne vyjadruje nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania v rámci rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré sú vyjadrením jeho konania ustáleného v skutkovej vete, pričom v podstate tieto zároveň sám hodnotí zo svojho (a pochopiteľne pre neho priaznivejšieho) uhla pohľadu.

Toto všetko sú námietky, ktoré obvinený zhodne uplatňoval už v podanom odvolaní. A práve odvolacie konanie ponúkalo obvinenému dostatočný procesný priestor pre uplatňovanie presne takéhoto typu odvolacích námietok smerujúcich proti výsledkom vykonaného dokazovania a ich hodnoteniu, resp. ponúkaniu inej interpretácie skutkového deja. Akákoľvek iná ingerencia Najvyššieho súdu do uzavretých skutkových zistení (než tá, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti s poukazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku) je ďalej kategoricky vylúčená. V dovolacom konaní je pre dovolací súd záväzný skutok tak, ako bol tento zistený zo strany súdov nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaobranie sa námietkami takejto povahy zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené.

Dovolateľ L.. D. B. argumentoval v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku skutkovým stavom a výsledkami dokazovania, v rámci čoho vykonal rozbor dôkazného stavu, podrobne znova hodnotil vykonané dôkazy a vyslovil vlastné právne hodnotenia a závery, samozrejme odlišné od záverov ustálených skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi. Menovaný v dovolaní nepredložil žiadny relevantný argument preukazujúci naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený L.. D. B. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona. Použitú právnú kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Pri podanom dovolaní obvinený navyše uvádzal v podstate totožné okolnosti ako už v jeho odvolaní.

Pokiaľ obvinený podotkol, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom neexistovali dôvodné pochybnosti v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného (*in dubio pro reo*), tak k tomu Najvyšší súd uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní.

Pre lepšie pochopenie, zásada *in dubio pro reo* vyplýva z princípu prezumpcie neviny, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú

spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (k tomu vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013 alebo uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Nie je Najvyššiemu súdu známe z akého dôvodu oba vo veci konajúce sudy nevideli v skutku aj trestný čin ublíženia na zdraví, nakoľko sa tým ani v odôvodnení svojich rozhodnutí nezaoberali. Vzhľadom na výrok o treste napadnutého rozsudku, ktorý bol len mierny (a to odvolací súd bol ten kto výšku peňažného trestu aspoň sprísnil), musí Najvyšší súd však konštatovať, že tvrdenie obvineného o tom, že by jeho konanie nenaplnilo ani znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, len svedčí o tom, že si asi dobre neuvedomuje, aký trest mu po podaní obžaloby hrozil a aký mu bol „na konci dňa“ uložený.

Zo zmieneneho vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ani iný.

Nakoľko Najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodu dovolania namietaného obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.